Ч. 138. Середа 6 липня (23 червня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Буджетова комісия. — Парляментарна ситуация. — З Угорщини. — Їшпанія і Ватикан. — Вісти з Голяндиї.

На вчерашнім засіданю буджетової комісиї в дальшій дискусиї загальній над предложенєм в справі італіяньского виділу правничого промовляв Словінець пос. Ґостінчар, Немец, Станек, Піттоні і Хоц. По промові п. Хоца дискусию закінчено. Голосованє відбуде ся нині.

Коло польске відбуло вчера засіданє, на котрім обговорювано справу будови каналів. До рішаючих ухвал на тім засіданю не прийшло. Слідуюче засіданє відбуде ся нині по полудни.

Парляментарна ситуация супротив обструкциї Словінців, а особливо супротив непевного становища польского Кола така неясна, що чим раз більше ширять ся поголоски про відложенє засідань палати нині або в середу, так що взагалі не було би вже ні одного засіданя палати.

На засіданю угорского сойму поставлено на внесенє президента міністрів вибір адресової комісиї, зложеної з 21 членів. Відтак предложило правительство буджетову провізорию аж до 21. грудня 1910 р., і внесло предложенє в справі заінартикулованя торговельного договору з Румунією, а вкінци начерк закона дотично спису людности, що має відбути ся в 1910 р.

Зі звіту мотивів до правительственних предложень годить ся віднести, що також минувшого року ухвалені податкові закони війдуть в житє доперва 1. січня 1913 р. То зарядженє мотивують тим, що в браку буджетового закона видаванє і стяганє біжучих податків є неможливе.

Новий предсідатель угорского сойму Берзевічі запросив представителів правительства і провідників сторонництв. Цілию має бути обговоренє найблизшої проґрами праці, а мало би довести ся до сего, щоби адресова дебата прийшла на дневний порядок доперва після усуненя стану ex lex через ухвалу тимчасових правительственних розпоряджень і нормального континґенту новобранців. В соймових кульоарах кружила однак вість, що опозицийні сторонництва не пристануть па таке бажанє зі сторони правительства тим більше, що коаліцийне правительство в 1906 р. з подібних взглядів так само поступило.

Насупротив париским вістям про зірванє зносин між їшпаньским правительством і Ватиканом доносить римский дописуватель дневника „Reichspost“, що в ватиканьских кругах не вірять в можливість зірваня переговорів в справі реформи конкордату і нову інтерпретацию звістного декрету. Ватикан має противно ужити всїх средств, щоби довести до мирного полагодженя спору з їшпаньским правительством. Приватна депеша з Мадриду доносить, що вислано там з Риму кардинала Ріпальдінія, який має пробувати довести до залагодженя спору між Ватиканом і Їшпанією.

Рівночасно надійшла з Мадриду вість, що парлямент приняв до відомости вибір предсетавителя ґр. Романонеса; посли зложили присягу, почім парлямент проголосив своє уконституованє. Романонес, який подібно свому братови належить до довірочних дорадників короля Альфонса, є що до своїх політичних переконань послідовником Конналєяса і розпочатої ним борби. Він є незвичайно богатим чоловіком і спомагає велике число лїберальних товариств. Іменованє предсідателем парлямен-

---

Число 47.

Кримінальна істория — Джемса Пайна.

(Конець).

Опісля в неділю по полудни був я случайно вільний і користаючи з того поїхав я до Люіс. Я мав там доброго знакомого, шпортового репортера як раз від тої ґазети, в котрій появила ся насамперед повисша звістка, отже я хотів его поспитати. Був то добрий чоловічиско, котрому я вже нераз передавав важні звістки — бо то, бачите, чоловік не одно чує, коли шпортовці розмавляють самі між собою і розповідають собі то, чого би на місци перегонів не говорили.

— Добрий день, Джеку — зачепив я его. — Чи міг би я поговорити з тим дозорцем вязниць, котрому Кінетон розповів ту історию о крадежи в нашім готелю?

— Я вам правду скажу — відповів він сьміючись — я гадаю, що вам би то не так легко прийшло. Межи нами сказавши, то було мале крутарство, котре що правда удало ся і дістало ся аж до льондоньских ґазет, але цілком отверто сказавши, такого признаня ніколи не було.

— А якже то дістало ся до ґазет?

— Звичайним способом. Якийсь ґазетник видумав то і пустив, як то кажуть, малу качку.

— Коли так, Джеку, то я мушу побачити ся з тим ґазетником.

— Ну, щоби вам таки цілу правду сказати, — зачав він знову усьміхати ся, але вже не так природно як першим разом — то він стоїть таки перед вами; то я сам написав.

— Що? То ви маєте то на своїй совісти? Послухайтеж тепер! То, що я би хотів вас спитати, лишить ся межи нами; але я мушу чогось близше довідати ся. Ви сказали мені, що хочете сказати мені цілу правду: то скажіть же мені, хто вам заплатив за то.

— А вже, що ніхто инший, лиш моя ґазета! — відповів Джек надумавшись.

— То я знаю, але хто ще крім того?

— Ну, коли вже таки конче хочете знати, то один чоловічок, що називає ся Льофтус. Я познакомив ся з ним підчас слідства і він тоді згадав мені, що не жалував би гроша, коби лиш видруковати его здогад. Він казав — та й зовсім мав рацию, — що коли би на примір пустити чутку, що Кінетон признав ся до крадежі у Доддса, то була би то сензацийна новинка і так ми єї оба уложили. Було то більше моє діло як его, але я єму того не говорив і так обіцяв він дати мені один фунт штерлінґів, скоро то буде видруковане. Того приреченя він і додержав та й що то може комусь вадити?

— Нічого, Джеку, — успокоював я его — скорше що противно. Вірте мені, що не будете ніколи в клопоті ізза того; але скажіть же мені, як виглядав той чоловік.

— Ну, виглядав вже скорше на якогось пройдисьвіта.

— На пройдисьвіта? — спитав я.

— Поправді сказавши, на такого, що, як то кажуть, битий на всі боки.

— Чи мав бороду? — спитав я.

— Ні, не мав.

— Чи може мав злу вимову?

— Ні. Але правда — аж ви звернули на то мою увагу — сказав Джек призадумавшись. Таки мав! Але то не дуже впадало в очи. Він говорив ґа-а-зета.

— Так, так — сказав я на то; дякую вам сердечно. То не той був, за котрим я шукаю.

— А чомуж ви спершу гадали, що то він був той?

— То річ малої ваги. Я був на фальшивім сліді, але мимо того дякую вам сердечно. Коли на слідуючих перегонах буду міг щось для вас зробити, то лиш заходіть сьміло до мене.

Я поїхав відтак домів набравши більшого підозріня як перед тим. То був таки Адамзон — хоч вже й не мав бороди — котрий подав ту звістку до ґазети в Люіс. Насувало ся тепер таке перше питанє: Длячого він то зробив, хоч ніхто в сьвіті не посуджував его о крадіж. І длячого вибрав він так небезпечну дорогу, щоби очистити ся від всякого можливого підозріня, коли мав гроші, що давали єму можність зробити то в менше компромітуючий спосіб? Я міг ту загадку лиш тим собі пояснити, що він вкрав гроші, але не мав їх ще

ту одного з братів Романонесів є дуже характеристичним для теперішного напряму на королівскім дворі.

На засіданю першої голяндскої палати виринула істория мнимого листу цісаря Вільгельма до королевої Вільгельміни. Іменно бувший голяндский посол фан Гекерен став твердити, що цісар Вільгельм зажадав від королевої переведеня цілого ряду войскових оборонних средств, щоби забезпечити Голяндию від нападу в разі війни з Анґлією або Францією. При тім мав цісар Вілгельм на думці сильне забезпечене голяндского побережа, щоби запобічи можливим англійским заходам, висадити войско на сушу.

Міністер заграничних справ заявив, що істория з тим листом не має ніякої дійстної основи. Наслідком сего палата перейшла над тим до дневного порядку, заявляючи, що в тій справі вже досить поінформована, мимо сего, що Гекерен обіцяв на тайнім засіданю перевести доказ правди.

Новинки.

Львів, дня 5 липня 1910.

— **Іменованя.** Є. Вел. Цісар іменував радника лісництва, Михайла Мартиняя старшим радником лісництва ad personam.— II. Міністер скарбу іменував в етаті магазинів продажи тютюну управителів: Володисл. Бурнатовича і Йос. Захарясевича директорами в VIII. кл. ранґи.

— **Бережене громадского майна.** На нараді відпоручників повітових рад, яка відбула ся у Львові, ухвалено, що потреба доповнити або на ново зладити інвентар недвижимостий громадских і добра громад та перевести урядове відмежене громадских ґрунтів. Конференция признала за потрібне, щоби повітові виділи з уряду зарядили відмежене ґрунтів записаних на громаду без огляду на їх характер. То обмежене мають перевести геометри, згоджені громадами. Коли би показало ся, що деякі властителі ворали ся в громадскі ґрунти, то належить за ухвалою громадскої ради затвердженою повітовим виділом, заключити угодову умову з властителями тих реальностий що до грошевої винагороди.

Повітові виділи мають вкінци по дослідженю стану річи перевести течну інвентаризацию громадского добра і майна сільских громад на основі цивільного закона. Подаючи до відомости повітовій репрезентациї повисші ухвали конференциї делеґатів повітових рад, краєвий виділ візвав всі повітові виділи, щоби приступили до обдуманя способу переведеня тих дуже важних діяльностий, які мають на ціли упорядковане громадских недвижимостий, а відтак відповідно до рішеня мають они видати до громадских зверхностий своїх повітів відповідні зарядженя а також кр. виділ зарядив, щоби припильнувати сего, щоби зарядженя видані повітовими виділами, були точно виконувані.

— **Репертуар руско-народного театру в Теребовли і Грималові** під дирекцією Йосифа Стадника.

В четвер, дня 7 с. м. послїдне представлене. „Марійка", ческий народний образ зі співами в 5 діях Мрштіка.

В Грималові: саля „Польского Дому" початок 8 вечером.

В понеділок дня 4 с. м. „Галька", опера в 4 діях Ст. Монюшка.

В середу дня 6 с. м. „Маруся Богуславка", історичний образ в 5 діях зі співами і танцями М. Старицкого.

— **Філія товариства педаґоґічного в Бучачи** прийме до бурси на слїдуючий рік шкільний до 50 учеників під слїдуючими услівями: 1. Родичі питомця мусять бути членом товариства.—2. Оплата місячна з гори лише готівкою 25 кор., питомцям спосібним а убогим, на підставі сьвідоцтва убожества, може бути знижена оплата. — 3. Кромі оплати належить при вписї заплатити на інвентар 2 кор. і на пранє 5 кор. — 4. Питомець мусить мати: шапку, плащ, 2 убраня, 2 пари чобіт, сїнник, подушку, ковдру, коцик, 3 простирала і по 6 з кождого біля. — 5. Поданя, заосмотрені сьвідоцтвами шкільним та лїкарским, належить вносити на руки о. Дениса Нестайка, пароха в Бучачи до 1 серпня. — Виділ.

— **Торжественнє відкритє палати торговельної** у Львові відбуло ся минулої неділї в полудне в присутности п. Міністра торговлї Вайскірхнера і п. міністра для Галичини дра Длуского і п. Намістника дра Бобжиньского і п. Маршалка краєв. гр. Баденього. Будинок палати стоїть при ул. Академічній і представляє ся величаво, а будова его коштувала звиш трох мілїонів корон.

— **Про огонь в школї гончарскій** доносять з Коломиї: Дня 3 с. м. около 3 год. по полудни вибух огонь в тутешній школї гончарскій. Згорів дах і стеля на варстаті і над горнами. Огонь вибух мабуть в наслїдок того, що займила ся криша від розпалених горен (печий в котрих випалюють глиняну посуду). Шкода в будинку, інвентари і виробах досить значна.

— **З Тернополя** доносять: Загальні збори То-а Інститут жіночий ім. княгинї Ярославни в Тернополи відбули ся дня 28 червня. Зі звіту виділу довідуємо ся, що розвій Тов-а був правильний. Майно Тов-а значно побільшило ся і представляє вартість около 14 тисяч корон. Розпродаж видавої товариством ювилейної „Русалки Днїстрової" покриває уже тепер наклад. Головою Тов-а вибрано о. Йос. Застирця, а до виділу пп.: о. Пятрилу, Сїтницкого, о. Коренця, проф. Садовского Ник., паню Солтисову і п. Шкільного.

— **Дрібні вісти.** В Стулпіканах на Буковинї активовано суд повітовий, котрий має розпочати свою урядову діяльність з днем 1-го вересня 1910 р. — В Сполучених Державах північної Америки настала така спека, що аж люди гинуть від удару сонця. Так померла онегди в Ню-Йорку 4 особи, в Філядельфії 6 осіб, в Пітсбурзї і Чікаґо по 4 особи. З Вильна знов доносять, що сими днями було в тамошних сторонах 2 степені морозу, котрий наробив великої шкоди в городах і полях. — Гершкови Кнольови, торговельникови дерева з Надвірної, вкрадено на ул. Казимирівскій з кишені портфель з квотою 160 кор., поквітоване на 400 кор. і всїлякі папери. — Йос. Ляндав, робітник з Замарстинова, знайшов на площи Теодора і зложив на полїциї портфель, в котрім були 4 векслї на 1310 кор. — Челядник шевский, Адам Химович, на Замарстинові, котрому полїцийно заказано перебувати у Львові, взяв від львівских купців 40 пар черевиків, вартости до 200 кор. до направи а понаправлявши зараз їх попродав. Хімовичеви дали за то поки що безплатний харч і вільне помешкане в Івановій хатї.

в кишени. Они були, видко, сховані десь під „Золотим львом", а тепер, коли вже ніхто не посьмів би его підозрівати, прийшов би він знову, щоби скарб забрати.

Але я мав на стілько розуму, щоби сего мого здогаду нікому не казати; коли би він був добрий, то я би мав лиш користь з того, як би ніхто о тім не знав. Длятого я не зважав на то, що другі кельнери представляли Адамзона невинним і що єму стала ся велика кривда; я признавав ся до вини і они небавком перестали менї докоряти.

В осени може на три неділї перед перегонами приїхав вечірним поїздом якийсь пан Мортон а заїхавши до готелю, зажадав комнати де позаду, щоби в ній було тихо і він міг спокійно спати та щоби тота комната була також і досить висока, продувна. А також комнатою було хиба лиш число 47. Я зразу на того пана Мортона майже не звернув уваги, лиш менї впав в очи его дуже дрантивий ручний куферок. Але я случайно послугував єму в реставрациї і спосіб, як він замовляв собі шампана та й всего того, що у нас було найлїпшого — в звязи з тим куферочком -- здивували мене.

Він говорив дуже мало і ніби все був зачитаний в ґазети та підкручував вуси. Я добачив случайно, що він мав штани полатані на колїнї і погадав собі, що він певно має камінє в куферку. Але поправдї, що то могло мене обходити.

Вечером вийшов він на прохід а коли вернув, зажадав, щоби єму подати віски і води, а говорив в-в-віски. В сій хвили знав я вже, кого маю перед собою: що борода була щезла то я вже знав, хороші вуси були приправлені — але то нещастє, що він загикував ся! А до того ще й займав він комнату число 47. Менї здає ся, що я вже згадував о тім, що тота комната прилягала до тих, де ночувала служба готелева а безпосередно до моеї. Я не спав цїлу ніч лиш все наделухував. О другій годинї досьвіта вчув я, як він отворив свої двері, та й я кинув ся до дверий.

На щастє сьвітив місяць і я побачив, як він сував ся по коритари. Відтак вчув я, як щось заскрипіло на земли; то заскрипіла була в споді драбина, котрою можна було вилїзти на під а звідси на дах. Я подумав собі, що він там певно десь сховав ся. Я пустив ся туди, але посовгнув ся на коритари і впав. Коли я підняв ся, було всюди тихо, а коли на коритари скрутив поза угол, побачив я, що той чоловік іде просто до мене. — А ви що тут робите? — Він лиш видивив ся на мене, зітхнув глубоко, протер собі очи мов би пробудив ся і спитав: А я де?

— Ви на коритари а ваша комната, як менї здає ся, під числом 47 і онтам на передї.

— Ах, правда; дякую вам — сказав він я такий заспаний, що не знаю куда ходжу; то така вже у мене погана навичка. До-о-обра ніч!

Він зайшов до своєї комнати і замкнув ся там, а я зараз подумав собі, що він сховав банкноти може під якусь цеглу або десь на дасї а тепер треба єму драбини, щоби за ними полїзти. Я пішов тодї до кухнї, взяв звідтам ланцух з колодкою і привязав драбину до гака на стїнї так, щоби єї ніхто не міг взяти. І дійстно, о пів до четвертої чую, як той чоловік знов вийшов, але вже не міг лїзти на гору і вернув ся.

На тім не конець. О четвертій годинї вчув я страшенний лоскіт в его комнатї і в перший хвили готов був погадати, що там стеля завалила ся.

— Бійтесь Бога! — відозвав ся я і запукав до дверий. — Що там такого стало ся?

— То я знову в снї ходив — відповів він — от і все.

— Так? — ну то диві ть ся, щоби ви вже більше не ходили, бо всїх в готели побудите.

Від тепер було вже зовсім спокійно а я знав вже, де він сховав тих одинайцять тисячів фунтів штерлїнґів. На другий день рано прийшов він на сніданє і сказав, що до полудня не буде дома, бо мусить ходити по містї за орудками. Коли в его комнатї попрятали, зайшов я туди так, щоби ніхто того не видів і взяв з собою драбину з коритаря.

Як я вже сказав, комнату его тодї були дуже докладно перешукали, але о стели ніхто й не подумав. А на стели по серединї була для прикраси зроблена розета. Мій пан Мортон, хотів, видко, дістати ся до неї і поставив на ліжко столик а на столик мабуть крісло та ліз, але мабуть перевернув ся і наробив страшенного стукоту. Але я приставив драбину і досягнув легко до розети та знайшов під нею банкноти. Я розповів то свому панови а він післав зараз по полїцию.

Ще заким Адамзон вернув був з міста, прийшов для него великий пакунок; ми его отворили а в нім показала ся складана зелїзна драбинка. Як був єї відразу привіз з собою, то може була би єму й удала ся штука. Розуміє ся, що Адамзона арештували а Доддса повідомили зараз телеґрафічно. Він і зробив як пристало на джентльмена: того дня коли Адамзона засудили на двейцять лїт криміналу, виплатив він менї тисяч фунтів та ще й додав сто фунтів за мою витревалість.

Тепер вже вам чей ясно, як я міг купити готель під „Золотим львом".

— З „Сокола“. Минулої неділі увійшло в житє нове сокільске товариство в Розважи, золочівского повіта. Село Розваж творить з Підлисем, яке вяже ся з іменем Маркияна Шашкевича, одну парохію. Загальні збори „Сокола“ в Розважи випали величаво. До Розважа прибули на се сокільске сьвято Соколи з Підлися, Білого каменя, Черемошні, Скварявн і Ожидова, всі в лентах і відзнаках. Місцеві селяни були одушевлені, побачивши, що до них прийшло тілько сусідних Соколів. Зі Львова приїхав відпоручник п. С. Г., котрий пояснив статути, перевів науку пожарництва і муштру. До товариства вписало ся 52 членів, між ними 10 дівчат.

† Джованні Вірджініо Скіяпареллі, славний італіяньский астроном, директор астрономічної обсерваториї в Мілянї, котрий вславив ся найбільше своїми розслідами на Марсі, помер сеї ночи в 75-ім році житя. Скіяпареллі родив ся в марті 1835 р. в Савіліяно в Піємонті, кінчив студиї в Турині, Берлині і Пулкові а 1862 р. став директором астрономічної обсерваториї в Мілянї.

— **В Копичинцях**, на Погулянці, відбуде ся дня 12 с. м. (на сьв. Петра і Павла) народний фестин, з котрого дохід призначений на шкільний фонд і основане руської бурси. Початок о год. 2 по полудни. В разі непогоди фестин відбуде ся слідуючої неділі.

— **Нещасливі пригоди**. На приказ господаря дому, при ул. Городецкій ч. 65 гасила в суботу вечером вапно у великій бочці сторожиха Марпя Зубач, літ 31. Нараз бочка пукла а горяче вапно облило Зубачевій голову і обі руки. Тяжко попарену відставила поготівля ратункова до шпиталю. — В реальности при ул. Татарскій ч. 3 в неділю в полудне копнув кінь 45-лїтного візника Антона Чеховского так нещасливо, що провалив єму голову, зломив щоку і вибив два зуби. Нещасливого в грізнім стані відвезено до шпиталю. — В домі при ул. Краківскій ч. 8 впав вчера з балькона II. поверха на подвірє 6-літний Хаїм Ицко Гольдштайн, син кравця і забив ся на місци. Хлопчина станув на пачці, уставленій на ґанку на сьміте, пачка перехилила ся а дитина стратила рівновагу і впала головою на подвірє і згинула. Тіло відставлено до заведеня судової медицини.

— **На зломанє карку**. Кілько було вже нещастя внаслідок шаленої їзди самоїздами а мимо того їх властителі не хотять брати собі науки з чужого нещастя і їздять так само на зломанє карку. Так було сими днями і на Угорщині. В Аляґ відбували ся перегони, з котрих вертало до дому самоїздом пять осіб, між ними джокей Ґеза Янек, Адольф Гірш, властитель першої угорскої ґаражі самоїздів, джокей Фіріян і шофер Янка. Перед ними їхав другий самоїзд, котрий доїзджаючи до Нового Пешту, гнав з так страшенною скоростию, що наробив на улици так величезного пороху, що аж не видко було возу тягарового, котрий їхав тою самою улицею. Нема сумніву, що й самоїзд Гірша їхав так само дуже скоро і в тім розгоні наїхав на тягаровий віз в Новім Пешті. Всі пасажири випали із самоїзду а сам Гірш так нещасливо, що розвалив собі голову і згинув на місци. Фіріян і шофер Янка потовкли ся лиш легко а Янек поломив собі ребра і ліву руку. Пятому товаришеви сеї карколомної їзди не стало ся нічого. — Подібна пригода стала ся й в Чернигові в Росиї: Самоїзд царского прибочного ад'ютанта, Свечіна, що брав участь в перегонах а відтак їхав попереду всїх самоїздів, впав з насипу. Свечін ранений лиш легко а єго шофер тяжко.

Телеґрами.

Відень 5 липня. Комісия народносна зібрала ся нині на перше засіданє. На порядку дневнім резолюция Адлера в справі шкіл меншостий. Предсідатель Пернерсторфер відпирав закиди вимірені против него о несликуванє засіданя. — Пос. Странский заявив, що довідав ся з певного жерела, що правительство находить ся в стані кризи і що кабінет нині або завтра подасть ся до димісиї. Єсть річию певною, що в виду правительства в стані димісиї не можна ставити жадань о предложенє проєкту закона. Длятого бесідник ставить внесенє, щоби нинїшні наради відрочити аж до укінченя кризи. До сего внесеня прилучив ся також і пос. Доберниґ. Промавляли ще пос. Стапіньский, Евг. Левицкий і Старжиньский. В голосованю принято внесенє Страньского 22 голосами против 15.

Відень 5 липня. Комісия войскова не відбула нині засїданя з браку комплету.

Відень 5 липня. На нинішнім засїданю комісиї буджетової пос. Кіярі зложив достоіньство предсідателя, заявляючи, що длятого, що пос. Корошец говорить заедно по словіньски, він не може слідити за ходом дискусиї. Засіданє перервано на чверть години в цїли відбутя конференциї.

Петербург 5 липня. В Петергофі згорів лїтний царский театр. Огонь перекинув ся на сусідні части міста і згоріли два доми і готель.

Клєвлєнд (Огайо) 5 липня. Коло Дейтон наїхав поїзд товаровий на поспішний і машина вдарила на вагон переповнений женщинами і дітьми. Доси видобуто 31 трупів і 87 ранених.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**. **1·15**, **1·30**. **8·40**, 7·27, 10·10 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·35 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**. 8·10, 11·32, 11·10.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·35, 2·52 *), 5· 59,**).
*) До Станиславова, **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руск. лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35. 11·00, **2·31**, 8·35, 11·35
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недоцада) у Львові. Телефона ч. 527.